

סיקורת

דס יזע ודמעוה כבר עובה את הארץ. כל השבחים שאפשר לחלק ללהקה הזאת נאמרו כאן עוד בטרם הופיעה, וההופעה באה רק לאשר את שאמרו התקליטים.

היה קצת דם, קצת יזע קצת דמעות, והרבה מאד משטרה. ולמרות שהלהקה האמריקאית היתה מצויידת ברמקולים יעילים מאד, שמילאו את היכל התרבות בעוצמתם, הרי בסופו של דבר, לא היתה זו, בכל החלק הראשון אלא מוסיקת ליווי לתמרונים של הושבת והקמת קהל מן התדרגות אל הכסאות ומכסאות לכסאות.

מסתבר שמישהו, הקשור להופעת הזאת, החליט שקהל יכול לבוא בכל שעת שמתחשק לו, להיכנס פנימה, לטייל כאוות נפשו, לשרוק ולנפנף לכל השכונה ולהת' יישב בכל מקום בו נחה עליו הרוח. לעומת זאת, מישהו אחר, מן המשטרה, ועוד כמה סדרני ההיכל חשבו אחרת, החבר'ה באו והתיישבו, המשטרה באה והקימה, הסדרנים באו והזיזו, כולם מחו בקול רם, כולם התרגזו — וההופעה נמי שכה. ורק נגמרה מהומת המקומות, ניגנו חברי הלהקה עוד מיספר, ויצאו להפסקה. ואחרי ההפסקה, חזרו חלילה, מי שלא תפס מקום בחלק הראשון, רצה מקום בחלק השני. וכשנמדה היה שהכל כבר מתחיל להירגע, החלו סימני הסיום הראי' שונים. המעריצים נהרו אל הבמה כדי לראות מקרוב את אלי'הם, השוטרים נהי' רו אל הבמה כדי להגן עליהם מפני סכנות וסתרות, ושוב שמח.

המחיר הממוצע של הכרטיסים היה 20 לירות ליחיד, (יש הרבה כסף במדינה הזאת). הצגה דומה, הרבה יותר בזול, אפשר לראות כל יום בחזנה המרכזית. גם שם הקהל והמשטרה מופיעים בתפ' קידים ראשיים. בהבדל אחד: בהיכל התר' בות היה מיספר השוטרים גדול יותר.

בידור

להקת פיקוד כוש

„אל תקרא לי שחור“ בתיאטרון הצעיר. מוסיקה: בני נגרי — תמ' ליל: דן אלמגור. בימוי: דני ליטאי.

כל קהל והבידור המגיע לו. הקהל הישראלי אוהב להקות צבאיות, או הוא מקבל אותן, ובשפע, במדים ובלעדיהם. למשל, אל תקרא לי שחור, הופעה שדומה

רותי נבון

כנש איבך וכוש אמך!

במתכונת לאחיותיה המגויסות, אלא שי במקום בגדי חאקי, יש בה תסרוקות אפי' ריקאיות, ונושא משותף אחד לכל הפיז' מונים, הנושא שבאופנה — הכוח השחור. מיותר לצפות שאל תקרא לי שחור יהיה ביטוי למרד הכושי באמריקה. זאת בסך הכל הודמנות לברד את הקהל בכמה פר' מונים בנוסח „גשמה כושית“. ובחלק הראי' שון זה דווקא מתקבל בצורה כזאת. פיז' מונים הבנויים בעיקר על העיקרון של „מי ישא את נשמת“ (מה הפלא, הרי המלחין הוא בני נגרי), וכמה מהם יהיו

עברית מדוברת לא נורמלית

נאית דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה

הוציא אותו מועד ההורים

ביטוי ש־משמעותו: נתן לו מכה חזקה באיזור אבר המין.

„חזרה מהשיעור בג'ודו, הראתה לבעל שלה מה שלמדה בקורס, וטרח — הוציאה אותו ממועד ההורים.“

אוכרן־רפס

ש', כסף המשוך מן החשבון שלך בבנק, מעל למה שיש לך שם. „בחיים שלי אני לא אכנס לבנק הזה. הם לא נותנים אוברדרפטס, אז איך אפשר לגמור ת'חודש!“

פדלפון

ש', גזרת המכנסיים, המתרחבות למ' טה בשוליים. „באתי הביתה, הורדתי את המדים, לקחתי ת'משכורת, קניתי מכנסי ג'ינס, פדלפון, ועוד איזה חולצה — ויצאתי בערב למנידס.“

גוט־שפיט

מצב ביש, נואש, מביד. א: „אוי, אני תמיד שוכחת להגיד שצריך להיזהר, ושוב פעם שכחתי!“ ב: „גוט־שפיט!“

זיננה

ש', מכוננת משטרה, המשמשת להור' בלת עציצים מבית המעצר ולבית המשפט, ומ' מקום למקום. „רק הכניסו אותו לזיננה — ניסה לחתוך לעצמו את הוורידים.“

מליונרית

ת', בחורה שרגליה שעירות מאוד ובלתי־מגולחות. „בצבא אין לה עציבים להוציא את השערות, אז כשהיא באה הביתה לחופש היא פשוט מיליונרית.“

שפצר

פ', דיבר שטויות, הרבה להג, פטפט, דיבר דברים בטלים, משעממים. „עלתה על הבמה, תפסה את המיקרופון והתחילה לשפצר — בא לי להגיד לה שתפסיק. בינכה אף אחד לא מקשיב.“

פָּכָר

מילת זירוז במשפט ציווי. „תאכל כבר!“ * „תישן כבר!“ * „בוא כבר!“ * „שתקי כבר!“ * „קומו כבר!“ * „קום, תתלבש, תתרחץ ותשב לאכול כבר!“

בְּאֵלְכָנוּס

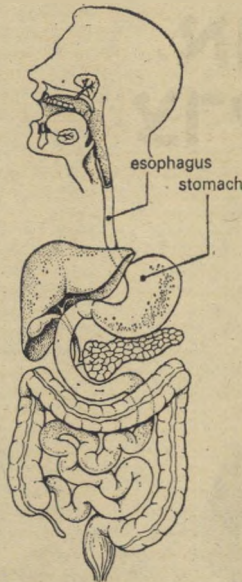
באלכסון. „תכניס אותו באלכנוס. אולי ככה הוא ייכנס.“

אגדה

ת', טוב מאוד, מצויין, יוצאי־הכלל. „שמע, קינתי גיטרה — אגדה!“ * „אני הולך לי סתם על שתי־הים ופוגש חתיכה — אגדה!“ * „קראתי בזמן האחרון ת'ספרים — סולז'ניצין, אני אומר לך שכל אחד אגדה!“

פרופיל 97

יוצא לו הקישקם

איזה יותר שווה?

עשו מיספר ומפסוטים

מדור זה הוא תוספת למהון המפורסם של דן בן־אמוץ ונתיבה בן־יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכיטוויים משנהב.

מפונקים. אלא שיש הסוברים שמאניני־טעם אין פרנסה. הם אינם קונים די כרטיסים. מיצעד הפיומנים הרבה יותר חשוב. והוא בודאי יקבל את „אל תקרא לי שחור“ בברכה.

תקליטים

כשהיא טובה,

אז היא טובה נאוד

„ציפיה“ — קארלי סיימון — אלקטרה 42101.

קארלי סיימון היא נערה שצריך להתי' רגל אליה. היא אחותה של זמרת־אופרה מפורסמת. אולם, כשלעצמה, לא פיתחה אף פעם יומרות קלאסיות, אלא התמסרה לסוג השירים הנכללים. פחות יותר, במיסי־

סיקורת

גרת „הפיומן האמריקאי המתקדם“. כלור' מר, אותם השירים בהם חשיבות המי' לים גדולה לא פחות מזו של המנגינה, ואילו המנגינה עצמה, יש לה הנטייה המזורה לפנות לכיוונים הפחות צפויים.

התוצאה היא משהו שבין פולקלור ל־ „ליד“ הקלאסי. עם קצת רוק, וקצת „סופ“ ולא מעט ג'אז באמצע. סלט כולל שאינו אלא עדות נוספת לתרבות המודרנית, המטשטשת גבולות ישנים.

נראה שהעלמה סיימון הנאה עברה כיב־רת־דרך רצינית בכיוון זה. אמנם, קורה לעתים שהיא מתחילה דבר ואינה יודעת כיצד לסיים אותו (כמעט כל סיומי הפיו־מונים שלה הססניים), ולעתים יש צליל מוכר מדי לשיריה.

אבל כשהיא טובה, אז היא טובה מאוד. למשל, בשיר קטן ומזור בשם „היום הראשון שלנו יחד“, או ב„נערה שנרמה לך שאתה רואה“, או „הגן“. תקליט רגיש ומעניין.

ספרים

מנחול כעופף

ודגים כחוללים

„סירות, עולים, הורים וארונות, שולחנות וכסאות, ברכת הנרות, אריות ודגים, צמחים“ — אלבום ציורי נפתלי בזם — הוצ' מסדה. נפתלי בזם, למי שאינו יודע, הוא הצייר

„סירות“ שי בזם

ויפתח את פי הדג

אשר הכין את תיקרת בית־הנשיא החדש בירושלים. חוץ מזה, הוא אחד הציירים היותר רציניים העובדים היום בארץ.

בזם, החזור שוב ושוב בציוריו אל הסירות המעופפות והעולים המצטופפים בתוכם, והמנשקים את אדמת הארץ. בה־גינם לחיפה, מהוה מעין מקשר של תר' בות יהדות הגולה, תרבות הדגים השות־קים שקידשו את השבת, אל תרבות כפיי־ריהארות של המדינה החדשה. מתוך דמויות הגלות הקשורות לארונות ולשול־חנות ולתפצים שאגרו במשך דורות, פורחים צמחים עבותים ובמקום פרחים, הם מקושטים בדגים שלמדו לדבר, ודגים חדשים אלה, שפתחו פיהם לרווחה, יוצאים במחול עם כפירי האריות.

בסך הכל, זה מרשים מאד. וכפי שזה מקובץ בתוך אלבום אחד, שמרכז הכובד שלו הוא תיקרת בית הנשיא (המצורפת בצורת פלטק לאלבום), זה עשוי להיות חוויה אמיתית לאהבי הציור והאמנות.

בטאון הבידור האמריקאי, רואיטי, שלח לאחרונה כתב לכיכר טיימס המרכזית ש־בניו־יורק, על חנויות הפלקטים והפורנו השורצות שם לרוב, לבדוק כיצד מתפתח טעמם של יושבי הכרץ. ובכן, מסתבר, שבעת האחרונה, הפלקט של ראקל וולש ירד מן המקום הראשון במצעד המבוי־קשים ואת מקומו תפס פלקט עירום של השחקן בורט ריינולדס. בין החביבים האח־רים, קארול או'קונור, כוכב טיידרת הטל־וויזיה הפופולרית ביותר היום באמריקה עניין משפחתי, וכפתור עליו כתוב „חור (המשך בעמוד 12)